

Es Busqueret

Butlletí informatiu d'Ornitologia
del GOB-Mallorca
nº2 - Juny 2001

**ES
BUSQUERET**

nº 2-Juny 2001

Butlletí d'Ornitologia
del GOB-Mallorca

Comitè Editorial

Pere Dietrich

Joan Riera

Jesus R. Jurado

F. Xavier Garí

Carlos Lopez-Jurado

Vicky Heredero

**Coordinador
Editorial**

Vicky Heredero

GOB-Mallorca

Veri, 1,3r

07001 Palma

Tel:971 721 105

Fax:971 711 375

SUMARI

L'Observatori

Sabieu que- Rapinyaires

Anellament-Anellament d'aus, per a
què serveix

On veure aucells a Mallorca-Sa

Comuna de Bunyola

Claus d'identificació-Les ànneres

Es Busqueret es queixa-Les aus asil-
vestrades, una amenaça recent

Notícies

Concurs

**Grup Balear d'Ornitologia
i Defensa de la Naturalesa**

Veri, 1,3r 07001 Palma (Illes Balears)

Tel: 971 721 105 Fax:971 711 375

info@gobmallorca.com

L'Observatori

De Març a Maig a garrigues i camps de conreu

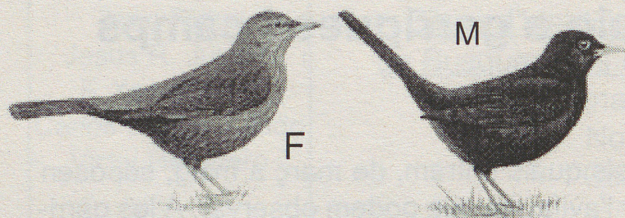
Els mesos en els quals entrem, de març a maig, suposen un canvi important per l'avifauna que podem observar. A les garrigues i als camps de conreu, on trobarem principalment passeriformes, hi podrem veure encara els darrers hivernants, observarem gairebé sencera la migració pre-nupcial i gaudirem d'espècies nidificants, tant sedentàries com estivals, que es troben en plena activitat.

Les observacions d'espècies hivernants s'allarguen fins a començaments d'abril, encara que en la majoria de casos deixarem de veure-les el mes de març. Així, podrem veure encara algunes terroles (*Alauda arvensis*), titines sordes (*Anthus pratensis*), xàtxeros blancs (*Motacilla alba*), alguns amb el plomatge d'estiu des de finals de febrer, ropits (*Erithacus rubecula*), coa-roges de barraca (*Phoenicurus ochruros*), tords (*Turdus philomelos*) o ulls de bou (*Phylloscopus collybita*).

A mesura que passin les setmanes podrem gaudir de les espècies migrants i estivals, que fan augmentar de manera important la diversitat. Des del mes de març podrem veure les primeres falzies (*Apus apus*), oronelles (*Hirundo rustica*) i cabots (*Delichon urbica*) alimentant-se sobrevolant els camps. Des de finals de mes veurem ja algunes verolles (*Anthus campestris*), coa-roges (*Phoenicurus phoenicurus*),

primaveres (*Oenanthe oenanthe*) i ulls de bou grossos (*Phylloscopus trochilus*). A mesura que entrem en el mes d'abril arriben les primeres tórteres (*Streptopelia turtur*), terrolots (*Calandrella brachydactyla*), rossinyols (*Luscinia megarhynchos*), cagamànecs (*Saxicola rubetra*), matamosques (*Muscicapa striata*), matamosques negres (*Ficedula hypoleuca*) i capsigranys (*Lanius senator*). Més tard, cap al mes de maig, quan la passa d'aucells en migració comença a finalitzar, es detecten els primers enganapastors (*Caprimulgus europaeus*), cantant de nit.

Dins aquests mesos podrem gaudir també de la reproducció de la majoria d'espècies. Algunes ja canten des de

l'hivern, com el puput (*Upupa epops*), la cucullada (*Galerida theklae*), la butxaqueta (*Cisticola juncidis*), el gafarró (*Serinus serinus*) o la sól·lera (*Miliaria calandra*), mentre que altres inicien els cants els mesos de març, abril o fins i tot el maig. Així, sentirem des del març la tórtera turca (*Streptopelia decaocto*), el llenguerut (*Jynx torquilla*), el vitrac (*Saxicola torquata*), la mèl·lera (*Turdus merula*), el xòrrec (*Sylvia sarda*) i diverses espècies de fringíl·lids. Encara més tard, cap a començaments de maig, podrem sentir el cant de les guàtleres (*Coturnix coturnix*) o el refilar melodiós dels rossinyols (*Luscinia megarhynchos*), sobretot de nit..

Des de mitjan mes d'abril la nidificació es troba en el seu punt culminant, quan moltes espècies han posat els ous i algunes ja tenen polls, o fins i tot ja han volat. Aleshores, a més de les espècies esmentades, són moltes les que traginen amunt i avall cap als nius, com la perdiu (*Alectoris rufa*), el sebellí (*Burhinus oedicnemus*), l'òliba (*Tyto alba*), el mussol (*Otus scops*), la vistosa sól·lera boscana (*Emberiza cirrus*)...

Joan Riera

Sabíeu que.....

... fins a 28 espècies de rapinyaires han estat observades a Mallorca aquests darrers anys?

D'elles, 12 (9 de diürnes i 3 de nocturnes) són sedentàries i per tant observables tot l'any, mentre que les altres sols poden ser gaudides durant un període de temps més o menys llarg, depenent de l'espècie. Passem revista a les més freqüents d'elles.

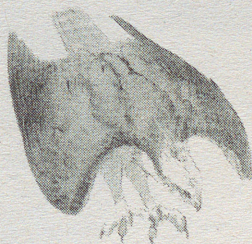
Començarem pels voltors, rapinyaires de vegades no massa ben considerats per la gent, i amb un paper ecològic importantíssim dins la natura: eliminar els cadàvers dels animals morts.

El vultur negre (*Aegypius monachus*), amb els seus quasi 3 metres d'envergadura, és un emblema del conservacionisme mallorquí. Després de passar per moments delicats a la dècada dels 80, avui en dia és fàcilment observable a la Serra de Tramuntana, on hi fan la seva vida uns 75 exemplars. També a la serra hi nia 1 parella de moixeta voltònica (*Neophron percnopterus*), carronyaire

de la mida d'una àguila i color blanquinós als adults.

L'única àguila vertadera de Mallorca és l'esparver (*Hieraetus pennatus*), d'aspecte certament impressionant tot i la seva mida mitjancera, i del que en viuen unes 50 o 60 parelles a les serres de Tramuntana i de Llevant. Un poc més grossa, i un veritable espectacle per a la vista, és l'àguila peixatera (*Pandion haliaetus*), molt més escassa i especialitzada. La podem veure a albuferes, embassaments i cales protegides, intentant atrapar per sorpresa els peixos que li serviran per omplir l'estómac.

També a albuferes i altres zones humides trobarem l'arpella (*Circus aeruginosus*), patrullant una i

altra vegada per damunt de basses i canyissars amb les ales en forma de "V". Unes 8 parelles fan el niu a s'Albufera, i de vegades alguna altra a la propera Albufereta de Pollença. La milana (*Milvus milvus*), de coa forçada i vol baix i erràtic, passa per moments molt dolents, fins al punt que la seva continuïtat a Mallorca és una incògnita. 6 parelles aconseguixen encara fer niu als boscos propers a Bunyola, i sembla clar que la seva protecció és a hores d'ara prioritària.

Altres "àguiles" que no es reproduïxen a ca nostra són l'esparver d'albufera (*Circus cyaneus*), arpella molt escassa a l'hivern, el falcó vesper (*Pernis apivorus*), que tot i el seu nom no és un falcó, la milana negra (*Milvus migrans*), l'aligot (*Bueo buteo*) i l'àguila d'albufera (*Circus pygargus*), generalment citades als períodes migratoris (primavera i tardor, a grans trets).

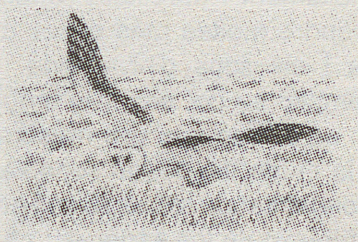
El falcó torter (*Accipiter nisus*), que tampoc és un falcó, habitant gairebé en exclusiva de masses forestals, és un hivernant relativament comú però mal de veure per ser molt discret.

Ja dins el grup dels falcons vertaders (prodigis de l'aerodinàmica i la velocitat), cal començar pel xoriguer (*Falco tinnunculus*), sense cap dubte el rapinyaire més fàcil de veure gairebé per tot, fins i tot a l'interior de pobles i ciutats. Molt més escàs, però travessant bons moments (dotzenes de colles), tenim el falcó comú o pelegrí (*F. peregrinus*), l'au més ràpida del món: es diu que pot arribar als 300 km/h quan es troba en vol picat de persecució. El veure'm a poc que ens entretinguem a cercar-lo si anem a àrees muntanyenques. Un altre falcó que nia a Mallorca és el falcó marí (*F. eleonora*). Aquest falcó, que arriba dins l'abril provenint de Madagascar per tornar-se'n cap a terres africanes a l'octubre, és cer-

tament peculiar, i no tan sols pels seus moviments anuals. És una espècie colonial (fet estrany per a un falcó) que fa niu als forats i encletxes dels acantilats marins. No cria a la primavera, com altres aus, sinó que ho fa a la tardor, quan abunda l'aliment que consumeix (petites aus migratòries) i amb el que pot surar fàcilment als seus polls. Altres falcons, com el de cames rotges (*F. vespertinus*), el falconet (*F. subbuteo*) o l'esmerla (*F. columbarius*), són rars i mals de veure en migració (els 2 primers) o a l'hivern (el darrer).

I arribem finalment als rapinyaires nocturns. Òlibes (*Tyto alba*) i mussols (*Otus scops*) són encara abundants, si bé es troben en evident regressió. Viuen sovint a prop de l'home, a edificacions antigues de fora vila (l'òliba) i a conreus arbrats de secà (el mussol), on es poden sentir amb freqüència els seus monòtons crits. Les seves poblacions no estan ben avaluades, i potser caldria estudiar-les a fons ara que encara són considerables. El mussol reial o banyut (*Asio otus*) és més escàs, però en canvi es troba en constant augment poblacional. Prefereix a l'hora de niar pinars i garrigues propers a conreus arbrats. Una espècie molt semblant a aquesta és el mussol migrant (*Asio flammeus*), molt escàs i sols observable a l'època no reproductora (encara que almenys un cop, a la dècada dels 70, una colla va criar a Mallorca). També de la miula (*Athene noctua*) es coneixen nidificacions puntuals, si bé generalment el veure'm o sentirem a l'hivern, i això si tenim la sort de topar-nos amb algun dels pocs exemplars que ens venen a visitar.

Bé, com podem veure, Mallorca no és, ni molt menys, una terra buida de rapinyaires. O algú es creia que aquí no en teníem, d'aus tan impressionants i mítiques com aquestes?

Maties Rebassa

L'ANELLAMENT D'AUS, PER A QUÈ SERVEIX?

En un principi, l'anellament d'aus era una activitat encaminada a conèixer els moviments d'aquests animals. Se volia saber on anaven els aucells que havien passat l'estiu a una zona i d'on venien els que arribaven a l'hivern. Amb el temps s'ha pogut veure que amb l'anellament i aprofitant l'anellament i el marcatge d'aus se poden aprendre moltes més coses a més a més de conèixer els llocs de cria i els llocs d'hivernada. Algunes d'aquestes coses son, per exemple: se pot saber la fonologia del pas migratori de cada espècie; se poden prendre mesures biomètriques; se poden fer estudis de la muda; se poden conèixer els paràsits de les aus; se pot saber la longevitat de les espècies en estat natural; se poden fer estudis de distribució de les espècies; se poden fer estimacions de poblacions; se poden diferenciar espècies i subspècies; se pot estudiar la taxa de mortalitat o supervivència; se poden fer estudis d'alimentació dels aucells; se pot saber la velocitat dels desplaçaments; les seves rutes migratòries; se pot conèixer l'edat en què se reproduïxen per primera vegada; se pot saber l'extensió dels seus territoris; se poden conèixer els moviments dispersius dels exemplars juvenils; se poden fer estudis a llarg plaç sobre tendències poblacionals; se poden estudiar els mecanismes d'orientació; se pot avaluar l'influència de les condicions meteorològiques en la migració; se poden capturar rareses i aus accidentals; se pot establir l'origen de determinades colonitzacions recents; se pot saber el pes de ls aucells; l'evolució del greix corporal al llarg de l'any; se pot saber l'estat reproductor de l'aucell; amb l'anellament se poden conèixer altres tipus de moviments com per exemple les migracions altitudinals, les migracions de l'interior del continent cap a la costa o les admigracions que són aquells moviments que realitzen determinades espècies que coneixen parella a la zona d'hivernada i se desplacen després a criar a la zona d'un d'ells (normalment al territori de la femella); podem conèi-

xer el grau de fidelitat a la parella o al seu territori de cria; se pot saber si a una zona hi ha poblacions sedentàries de determinades espècies....en fi, aquestes són tan sols algunes de les coses que se poden saber amb l'anellament ja que el límit el posa la curiositat i capacitat del investigador.

Si és veritat que només se pot estimar allò que se coneix, sens dubte que l'anellament és una eina que ens ajuda a estimar el món de les aus.

Manolo Suárez

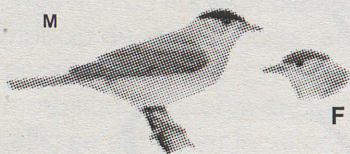
Migració tardoral de les oronelles

ON VEURE AUCELLS A MALLORCA

Sa Comuna de Bunyola

Sa Comuna de Bunyola constitueix una de les masses forestals més importants de l'illa de Mallorca. Situada a la part SE de la Serra de Tramuntana, és un espai amb un relleu muntanyós de mitjana alçada que sovint es troba travessat per importants barrancs. Aquesta configuració ens dibuixa un paisatge on s'alternen les masses de bosc espès amb els penya-segats que tanquen els barrancs.

Sylvia atricapilla

Els boscos que hi trobam són normalment mixtes, d'alzina i pi, encara que en la majoria de comellars l'alzina és clarament predominant. En alguns indrets la degradació del bosc ha comportat l'aparició de redols de

garriga, fet que contribueix a augmentar-hi la diversitat de l'avifauna.

A baix de Sa Comuna el paisatge dominant està format per conreus d'ametller i garrover, essent aquest un altre espai interessant per a l'observació d'aucells.

En termes d'avifauna, Sa Comuna destaca sobretot per la importància que hi tenen les espècies forestals, sobretot de passeriformes, fent d'aquest indret un dels millors de Mallorca per a l'observació d'aquest tipus d'espècies. Un altre grup del que s'hi poden observar nombroses espècies és el dels rapinyaires diürns, que veurem sobretot sobrevolant els camps de conreu. A part d'aquests dos grups, els més interessants de la zona, també

podrem observar espècies lligades a altres hàbitats, com les de penyals i roquissars, garrigues, conreus, o les espècies generalistes, presents a diversos hàbitats.

Entre les espècies forestals en destaquen el reietó (*Regulus ignicapillus*), el busqueret de capell (*Sylvia atricapilla*), el trencapinyons (*Loxia curvirostra*), el ferrerico blau (*Parus caeruleus*) o el llenguerut (*Jynx torquilla*), totes elles totes elles sedentàries i que detectarem sobretot enfilades als arbres. A la primavera, també des dels arbres, podrem escoltar el cant característic del cucui (*Cuculus canorus*), que és estival. Al sotobosc, hi trobarem el passaforadí (*Troglodytes troglodytes*) i a l'estiu el rossinyol (*Luscinia megarhynchos*), dues espècies que també es poden observar a hàbitats més oberts, sobretot la primera.

Entre les espècies que es deixen veure més fàcilment, unes més que les altres, podrem observar el pinsà (*Fringilla coelebs*) o el ferrerico (*Parus major*) tot l'any, aquesta darrera sovint enfilada als arbres, i el ropit (*Erithacus rubecula*) a l'hivern, essent el ferrerico i el ropit espècies habituals a zones més obertes.

falco peregrinus

Els rapinyaires diürns, com s'ha dit, s'observen sobretot sobre els camps de conreu, on la majoria de les espècies troben el seu aliment. Hi destaquen l'esparver (*Hieraaetus pennatus*), la milana reial (*Milvus milvus*), el falcó (*Falco peregrinus*) el xoriguer (*Falco tinnunculus*) i una au carronyaire, el corb (*Corvus corax*), qué podem observar tot l'any de manera més o manco habitual. Durant les passes migratòries i a l'hivern podrem observar també la milana negra (*Milvus migrans*) i, més rarament, l'aligot (*Buteo buteo*).

D'altres grups, podem veure la pàssera (*Monticola solitarius*), sobretot als roquissars, el cabot de roca (*Ptyonoprogne rupestris*) i la falzia reial (*Apus melba*), que nidifiquen als penya-segats. A les zones de garriga trobarem el xorrec (*Sylvia sarda*) i

a l'estiu la tórtera (*Streptopelia turtur*), sobretot a les zones amb pins.

Als camps de conreu hi trobam tot l'any la sol·lera boscana (*Emberiza cirrus*) i a l'hivern la titina sorda (*Anthus pratensis*) i el xàtxero blanc (*Motacilla alba*). A més, hi podem veure altres espècies, més generalistes, que trobarem a diferents hàbitats, com per exemple el puput (*Upupa epops*), el vitrac (*Saxicola torquata*), la mèl·lera (*Turdus merula*), el busqueret de cap negre (*Sylvia melanocephala*) i diverses espècies de fringíl·lids, que veurem tot l'any. A l'estiu hi trobarem el matalosques (*Muscicapa striata*) i el capxerigany (*Lanius senator*) i a l'hivern el coa-roja de barraca (*Phoenicurus ochrurus*), l'ull de bou (*Phylloscopus collybita*) i el tord (*Turdus philomelos*).

Per accedir a Sa Comuna ho farem des de l'entrada a Bunyola des de Santa Maria, per un camí que ens durà fins a Cas Garriguer, un bon indret per gaudir de les espècies forestals. La millor època de l'any per fer-hi observacions és la primavera, ja que és el moment en que els aucells forestals són més detectables pel cant, que per si sol ja suposa tot un plaer. Tanmateix, per a l'observació de rapinyaires i de les altres espècies no forestals, qualsevol època de l'any és adequada.

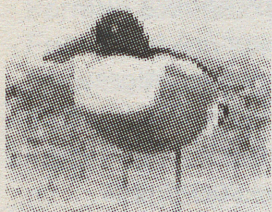

Joan Riera

Claus d'identificació

Les ànneres

Mitjans setembre. En Pep, en Toni i na Maria es troben observant aquàtiques. Surt de darrera d'uns joncs una ànnera que als pocs segons perden de vista. En Pep, que tot just comença a interessar-se per l'ornitologia, diu:

- *L'heu vista? Crec que era una femella de coll-blau!*

En Toni, amb més anys d'experiència, replica:

- *Era una femella, és cert, però de coer. No t'has fixat que tenia coa i coll llargs, i el cap petit i rodó?*

Finalment na Maria, qui els ha escoltat i que és una gran experta en anàtides, afirma:

- *Sí que era un coer, però no una femella, sinó un mascle en plomatge d'eclipsi. A més, era un animal nascut enguany. Detalls de les escapul·lars i de les ales m'ho han confirmat.*

Amb aquest exemple, inventat per l'ocasió però que ben bé podria ser real, he volgut posar de manifest dos fets, que són:

1. La identificació de les ànneres no sempre és immediata ni fàcil, ja que les femelles i els exemplars en vol i llunyans són problemàtics fins i tot pels observadors que compten amb una certa experiència.

2. Amb tenacitat i ganes d'aprendre, es pot arribar en pocs anys a ser un vertader expert en donar nom, sexar i datar aquests animals.

És per això que aquestes aus vos poden anar molt bé a l'hora de començar a practicar en la identificació dels aucells, i

per anar comprovant els vostres avanços i progressos.

Pels qui començau, doncs, aquí van una sèrie d'indicacions generals, que haureu de completar amb l'ajuda d'una bona guia de camp, i amb les vostres pròpies experiències:

- El primer que heu d'intentar esbrinar és si l'ànnera que observau és cabussadora o no, ja que això vos servirà per descartar d'un cop a moltes espècies. Les ànneres cabussadores s'introdueixen completament dins l'aigua quan mengen. Són més rabassudes i tenen les cames molt endarrerides, el que les fa molt desgabades al terra. Volen com borinos i corren per damunt l'aigua abans d'aixecar el vol (com les fotges). Les ànneres de superfície, en canvi, són més estilitzades, i mai cabussen ni corren per damunt l'aigua.

- Si l'ànnera resulta ser cabussadora (gèneres Aythia, Netta, Mergus, Oxyura,...), haureu de fixar-vos en els següents detalls (apart de la coloració de l'animal, és clar):
 - Presència o no d'una franja longitudinal blanca a la part posterior de les ales.
 - Forma del cap (arrodonida com al bec vermell, o triangular com al moretó?).
 - Presència o no de plomall al cap.
 - Forma exacta i patró cromàtic del bec.
- Si l'ànnera és de les anomenades de superfície (gènere Anas, bàsicament), haureu de prestar atenció a:
 - Presència de taques clares i fosques a les ales, i la situació

exacta d'aquestes.

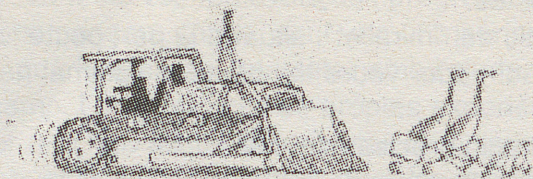
- Patró cromàtic del "mirallet", situat a la part posterior de les ales i que es sol poder veure també quan l'animal neda o descansa.
- Forma i coloració precises del bec.
- Forma del cap i llargària del coll.
- Mida de l'au.
- Coloració del ventre (ben blanc, com a siuladors o grises, o brut com a rosses i altres femelles d'ànneres?).

Com heu pogut veure, no són els colors dels mascles els que vos ajudaran a identificar totes les aus. És per això que sempre que trobeu un mascle que hagueu pogut identificar amb seguretat heu de passar una bona estona fixant-vos en les proporcions i figura de l'au. Tan sols d'aquesta manera aprendreu a reconèixer les característiques que us serviran per poder identificar les femelles i els exemplars juvenils o en plomatge d'eclipsi. De moment, però, no vos desanimeu si no podeu identificar més que els masclesicolorits. Amb paciència, tot arribarà...

Aprendre a anotar i interpretar tots els detalls que hem citat no és fàcil, és clar, però con dèiem, no val desanimar-se. I podeu donar per segur que quan ho sapigueu fer amb celeritat no hi haurà ànnera que se vos escapi, paraula d'ornitòleg!

Maties Rebassa

Es Busqueret es queixa

Les aus asilvestrades, una amenaça recent

Aquesta darrera dècada, un nou fenomen ha començat a afectar la nostra avifauna d'una manera incipient. Es tracta de la presència, cada vegada més habitual, d'aus exòtiques que conviuen amb la fauna autòctona a la nostra illa. La generalització del costum d'importar aquestes aus com a animals de companyia o "decoració" ha estat prou important aquests darrers anys. Així, a

la tradicional presència a parcs i pseudo-zoològica s'hi ha d'afegir l'extensió d'aquest fenomen a moltes col·leccions particulars, sovint fora de tot control. La diversitat d'espècies sotmeses a aquesta pràctica és espectacular; des dels tradicionals lloros i cotorres (psittàcids) fins a rapinyaires i aus aquàtiques, sobretot anàtides,

passant per tot tipus de passeriformes.

Els problemes d'aquesta pràctica en les poblacions salvatges de les espècies afectades són ben coneguts; captures indiscriminades, mort de molts d'exemplars durant el viatge, etc. Per aquest motiu, el comerç d'animals salvatges està regulat a nivell internacional. Tot i així, es pensa que el tràfic il·legal d'espècies suposa el tercer negoci més important a nivell mundial dins la categoria dels il·legals, després del tràfic d'armes i de drogues.

Als territoris receptors, els problemes es generen quan aquestes espècies s'escapen o són alliberades i aconsegueixen formar poblacions estables. Llavors, els problemes poden ser diversos:

Hibridació amb espècies autòctones. El cas que ha resultat més preocupant fins ara és el de l'ànnera de jamaica (*Oxyura jamaicensis*), que fou introduïda a Anglaterra fa anys. Aquesta espècie ha arribat a posar en perill l'ànnera carablanca (*Oxyura leucocephala*), amb la qual hibrida.

ànnera carablanca

mascle

ànnera de jamaica

mascle

Aquests casos d'hibridació també es poden donar entre aus salvatges i aus domèstiques d'una mateixa espècie, provocant problemes de pèrdua de puresa en alguns casos, com en els cap-blaus (*Anas platyrhynchos*) i les ànneres grisetes (*Anas strepera*).

Molèsties sobre les espècies autòctones. L'establiment de poblacions de noves espècies pot provocar greus trastorns a les

espècies autòctones. Així, la competició pels mateixos recursos tròfics (aliment) o les molèsties durant el període de nidificació poden esdevenir greus problemes. A Mallorca tenim un cas paradigmàtic d'aquest segon aspecte; durant els anys 70', tres voltors asiàtics, de de l'auto-safari de Sa Coma interferiren de manera important en la nidificació del voltor (*Aegypius monachus*), aleshores en greu perill de d'extinció.

Problemes per a l'ornitologia com a ciència. De cada vegada es fa més complicat determinar si algunes observacions d'espècies considerades accidentals a les nostres illes corresponen a aus asilvestrades o a aus que han arribat de manera natural. Així, han esdevingut casos de difícil interpretació, sobretot amb espècies presents al continent africà que poden presentar-se de manera accidental al nostre territori. Un bon exemple d'això n'és l'ànnera canyella (*Tadorna ferruginea*), observada diversos cops els darrers anys sense poder-ne determinar la procedència.

Davant tot això la nostra postura ha de ser ben clara; rebutjar la tinença en captivitat d'espècies exòtiques i reclamar a l'administració que les que arribin aquí siguin controlades (i identificades) correctament, prenent totes les mesures necessàries per evitar la seva fuga i establiment de poblacions en el medi natural.

Joan Riera

Notícies

-S'HA CREAT *Ausfòrum*, UN FÒRUM SOBRE L'ESTUDÍ I CONSERVACIÓ DELS AUCELLS A LES ILLES BALEARS. PER PARTICIPAR, VES A LA PÀGINA WEB DEL GOB, <http://www.gobmallorca.com>, ON TROBARÀS LES INSTRUCCIONS. PARTICIPA I PASSA-HO BE!

-SI TENIU CITES ORNITOLÒGIQUES DE L'ANY 2000 I TROBEU QUE SÓN IMPORTANTS, ENCARA SOU A TEMPS D'ENTREGAR-LES AL GOB, I AIXÍ SE VOS PUBLICARAN A L'ANUARI ORNITOLÒGIC.

-EL PASSAT 30 D'ABRIL ES VA OBSERVAR UNA FEMELLA DE CULLEROT (*ANAS CLYPEATA*), AMB SIS POLLS A S'ALBUFERA (EL RAS). SEMBLA QUE ES SA PRIMERA CITA DE NIDIFICACIÓ DE L'ESPÈCIE A S'ALBUFERA.

- RECORDAM QUE CADA DIJOUS A LES 20H CELEBRAM REUNIÓ D'ORNITÒLEGS AL LOCAL DEL GOB.

FOTO MISTERI

En aquest nombre començam un nou concurs, en el que apareixerà una fotografia d'un aucell del Paleàrtic Occidental, la identitat del qual ha de ser descoberta. Per participar-hi heu d'enviar una carta o e-mail on hi figuri el nom de l'aucell i la vostra direcció. Hi ha tres premis, tres rodets de fotos de 36 exposicions. Seran sortejats entre totes les respostes encertades.

GOB

Vicky Heredero (concurs)

Veri, 1,3r

07001 Palma

e-mail: vicky@oninet.es